

Cartea de istorie a unei localități

Noi, românii, după atâta traumă morală, avem șansa să ne redescoperim mândria națională doar la sat, calchiind într-un fel sintagma lui Lucian Blaga, din Trilogia Culturii: eternitatea s-a născut la sat. Am văzut în Gorj un muzeu de sat, în care, printre exponate de cultură populară, mergând în adâncul istoriei, până la daci, table distincte cu eroii, cu cei care au fost în războaie, cu preoții și dascălii, cu cei plecați din localitate și ajunși intelectuali ori oameni de afaceri.

Acum am în față "Cartea de aur" a comunei Lunca din județul Botoșani, care își propune același caracter monografic complex despre această localitate cu mai multe sate, ale căror urme de locuire se regăsesc undeva departe în istorie, tocmai în cultura și civilizația Cucuteni. Câteva sate care au stat mereu în calea urgiilor, oștile de tot felul trecând în sus și în jos prin istorie, arzând case și suflete, siluind, jefuind și schilodind, dar nereușind niciodată să atingă inima lemnului românesc, din care s-au regenerat mereu urmașii care au tot construit și reconstruit prezentul: care, gospodării, culturi, cultură, biserici - viață.

Trei oameni și-au dat mâna să învingă timpul acestei localități și au scris monografia, care e mai mult decât o carte a eroilor: colonelul jurist Dumitru Bulboacă, profesorul pensionar Viorel Maxim și Constantin Achiței, președintele subfilialei Lunca a "Cultului Eroilor", sub coordonarea primarului Marcel Marcu. Așadar, o asocierie normală, la care tot visăm de multă vreme, între asociațiile Cultul Eroilor, ale veteranilor de război și administrațiile locale, pentru a realiza ceva demn de toată lauda: o carte cu valoare de manual pentru generațiile tinere și pentru cele ce vin, despre pământul sacru (localitatea) din care s-au născut, cresc și se formează ca oameni.

Această carte de învățătură cu menirea de a fi stavilă în calea ignoranței și a memoriei subțiri, pare eclectică, din pricina multitudinii punctelor de vedere din care este privită comunitatea în devenirea ei istorică.

Altfel are trimeri corecte și documentate la simbolurile

naționale, la patriotism ca valoare a fiecărui popor, la istoria organizației cultul eroilor și cea a veteranilor de război, a Zilei Eroilor, personalități militare și culturale proeminente ale județului.

Listele de eroi sunt întocmite pe conflagrații și pe sate, folosindu-se datele de pe mormintele eroilor și cele din registrele bisericilor. Trecându-le sumar în revistă, te înfiori cât de mare a fost tributul de sânge plătit pentru dănuirea țării, de aceste comunități de țărani. Nu o să intrăm în detalii, menționăm doar că numărul celor căzuți pe câmpurile de luptă se ridică la 306 eroi, dintre care doar 4 în Războiul de Independență. Cu alte cuvinte, cele cinci sate alcătuitoare ale comunei Lunca, pe parcursul unei generații au trimis peste 300 de tineri să se îngroape la temelile statului român.

Autorii ne spun că numele celor căzuți în 1877-1878 sunt înscrise pe un tabel înconjurat de o ramură de stejar și alta de laur, pentru fiecare, unite cu o panglică tricoloră, pentru fiecare comună din Regat, proiectul fiind realizat centralizat la București.

Modelul realizat de un pictor consacrat merită a fi perpetuat, dacă tot vorbim de continuarea tradițiilor, mai ales că aceste tipărituri trebuiau afișate, și au fost, până când delăsarea și ignoranța le-au trecut în uitare, în școli, în biserici și în primării. Oare de ce noi cei de astăzi nu putem să ne unim - școală, biserică, primărie, cultul eroilor, veterani de război - și

să impunem acest model de perpetuare a istoriei, a memoriei eroice a locului? Pentru că ne lipsește un Spiru Haret, care să dea ordin cadrelor didactice, mitropolitul primat, care să dea o circulară preoților și, pentru vremurile noastre, ministrul administrației și internelor - un ordin către primării!

Cartea mai are un specific,

îi menționează pe toți cei care au fost pe front, indiferent de perioadă și care s-au întors la treburile lor, pe cei căzuți în revoluția din 1989, originari din localitate, pe văduvele de război.

Uneori sunt mici monografii personale, multe poeme patriotice și o foarte bogată ilustrație de bună calitate.

În ciuda aglomerării de teme

și idei, cartea se poate constitui într-un proiect de istorie locală, care n-ar trebui să lipsească din nicio comună, din niciun oraș, dacă vrem să fim un stat național unitar și suveran. ■

**Dumitru Bulboacă,
Constantin Achiței, Viorel
Maxim, Lunca Botoșani, Cartea
de Aur, 2017.**

Zburător cu aripi retezate

Istoricul Aurel Pentelescu și-a reeditat într-o ediție revizuită și adăugită volumul "Destinul unui zburător - căpitanul aviator Mircea T. Bădulescu (1917-1967), apărută în 2002, în Editgraph, din Buzău. Autorul a simțit nevoia să mai adauge vreo 70 de pagini la ediția inițială și să lanseze pe piața cărții, din nou, amintirea pilotului de război Mircea Bădulescu, unul din așii zborului, care a făcut numeroase acte de eroism în misiunile primite pe ambele fronturi ale ultimului război mondial. Așa

cum se menționează în nota asupra ediției, reeditarea s-a produs la cererea și contribuția fiului pilotului, inginerul Doru-Laurian Bădulescu - care a dorit să-și omagieze tatăl cu prilejul centenarului nașterii acestuia.

Deși eroul și-a consumat istoria în ultima încleștare mondială, dar tot în numele apărării și salvării neamului românesc, gestul celor doi - autor și fiu - poate fi considerat o contribuție omagial-aniversară în cadrul Centenarului Marii Uniri.

Suntem în fața unei lucrări masive, 547 de pagini, în care se pornește de la ideea de monografie, dar nerespectându-se limitele genului, e completată cu multe informații și impresii ale căror valoare și mod de inserție în economia volumului trimit la ideea de roman biografic. Dacă această tehnică este bună sau nu, doar cititorul grăbit de astăzi poate aprecia.

Dincolo de aceste aprecieri mai scorțoase despre tehnică și formă, apreciem că personajul

principal al cărții, aviatorul Mircea Bădulescu, merită mult, având în vedere ce a însemnat el în istoria aviației de bombardament-picaj, prin nu mai puțin de 230 de misiuni de război, 230 până în februarie 1945, cum se menționează în raportul prin care este propus pentru Ordinul "Mihai Viteazul", clasa a III-a, cu spade. Desigur, acestora li s-au mai adăugat câteva până la încheierea războiului. Fiecare plecare în misiune echivala cu o posibilă întâlnire cu moartea.

În ciuda deficiențelor de înzestrare în general, uneori și de organizare, Armata Română a trecut Prutul pentru eliberarea Basarabiei și apoi mai departe până în Caucaz, cu o forță modernă de necontestat - aviația militară. Piloții români au dat la superlativ valoarea pregătirii și curajului lor, situându-se foarte repede, după intrarea în luptă, într-o elită de necontestat, care și-a impus imaginea în rândul aliaților, indiferent care au fost ei.

Mircea Bădulescu, Tudor Greceanu, Dan Vizanty, Ioan